

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 736/2014-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť A. D. a K. D., zastúpených advokátom JUDr. Petrom Timkom, Advokátska kancelária, Štefánikova trieda 6, Nitra, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 23 Co 132/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. D. a K. D. **o d m i e t a** ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2014 doručená sťažnosť A. D. a K. D. (ďalej len „sťažovateľa“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 23 Co 132/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 29. septembra 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa ako žalobcovia domáhali na Okresnom súde Piešťany (ďalej len „okresný súd“) určenia vlastníckeho práva ku konkrétne označenému bytu v P., ako aj určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby tohto bytu konanej 10. augusta 2005. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 C 8/2008 z 5. októbra 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 23 Co 132/2013-494 z 23. júna 2014 bola žaloba zamietnutá, a to na tom základe, že sťažovatelia sa vyslovenia neplatnosti dobrovoľnej dražby domáhali po uplynutí zákonnej trojmesačnej lehoty.

Podľa názoru sťažovateľov rozsudky všeobecných súdov sú založené na neprípustnej úvahe, podľa ktorej uplynutie zákonnej lehoty spôsobuje „dozretie“ neplatnej dražby do štádia platnej dražby. Takýto prístup však prekračuje medze ústavnosti. Nebrala sa do úvahy všeobecne rešpektovaná právna zásada, podľa ktorej absolútna neplatnosť pôsobí ex lege a erga omnes, je nepremlčateľná a každý orgán verejnej moci (osobitne súd) je povinný na takúto neplatnosť prihliadnuť ex offo. Súdny nie sú zbavené povinnosti z vlastnej iniciatívy vyhodnotiť podozrenie z absolútnej neplatnosti dobrovoľnej dražby, a to dokonca aj v takom prípade, keď dotknutej osobe zaniklo právo podať takýto návrh.

Sťažovatelia žiadajú vydať nález v tomto znení:

„I. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 23.6.2014 č. k. 23Co/132/2013-494 bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľov na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

II. Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 23.6.2014 č. k. 23Co/132/2013-494 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Trnave je povinný zaplatiť sťažovateľom sumu 284,08 € titulom náhrady trov konania, do rúk právneho zástupcu sťažovateľov.“

Napokon sa sťažovatelia domáhajú odloženia vykonateľnosti rozsudku krajského súdu č. k. 23 Co 132/2013-494 z 23. júna 2014.

Zo spisu ústavného súdu sp. zn. Rvp 11881/2014 vyplýva, že sťažovatelia, zastúpení Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, podali sťažnosť proti tomu istému rozsudku krajského súdu pre porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 16. septembra 2014.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Citované ustanovenie je zakotvením zásady, podľa ktorej v tej istej veci môže prebiehať súčasne iba jedno konanie (prekážka litispendencie).

Sťažovatelia skoršou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu ešte 16. septembra 2014 napadli rozsudok krajského súdu č. k. 23 Co 132/2013-494 z 23. júna 2014, pričom žiadali vysloviť porušenie rovnakých článkov ústavy a dohovoru ako v tejto sťažnosti, ako aj čl. 20 ods. 1 ústavy navyše.

Možno konštatovať, že z hľadiska ustanovenia § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde sa obe sťažnosti týkajú tej istej veci. Za tohto stavu má prednosť sťažnosť skoršie podaná, pričom konaniu o neskoršie podanej sťažnosti bráni prekážka litispendencie. Zároveň to znamená, že neskoršie podaná sťažnosť je neprípustná.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2014